

Christillinen ja Sydäntäminen
Jalkimisto,

Sille

Maaisansa Korkiasti Kunniotettawal-
le ja Korkiasti oppinelle Polmajoen Seuras-
kunnan Prowastille ja Kirkoherralle

Herr Magister

Gustaf
Haartmannille,

Songa

Uhallisen elämän Kyntilän HERRA sam-
mutti sinä 15 Päiwänä Kesä
Kuusa Wuonna 1781.

Oikertaisesti kahdesa Osasa Kokoonpandu
Thomas Ragwaldin Pojalda.

T U R U S A,
Prändätty Wuonna 1781.

Imprimatur
In fidem Protocolli
NICLAS HIELT.
Fac. Th. Ab. Not:s

Stellen in dem ...
...
1781

...
...

1781

Ensimäinen Dsa.]

W. 1. Ihminen jong Jumal Doi.

v. 1.

Se kuu armon ajalla, JEsustansa
halulla, Kakelepi uskosa, hän on
autuas Kuollesa.

v. 2.

Jos hän sitte laurvan täät, makais
tauti wuoteen pääl, eli kändes istuisans,
HERRa kühuis poies kans.

v. 3.

Kuin Johannes Ephesos kuoli Hal-
wattuun Kirkos; ja Mathejus päästyäns
Sarnast, pääsi hengestäns.

v. 4.

Opettaja Kuuluya, Voimassin n sa-
noisa, Läxi kotoo terwena, Kuoli Turus
äkistä.

v. 5.

Toiwon jälken autuast, Lähteisänsä
maulmast, Oli Papin turwisa, Jong ol
palkwellusea.

v. 6.

Elon sanaa saarnamas, HERRan lan-
bait ruokimas, Täisi heus rawita, myös-
kin samat rualla.

v. 7.

v. 7.

HErra händä Käsitel, Palweljatans
etsittel, JChurenfa tundohon, Armon uu-
ten luondohon.

v. 8.

Itiäns myös tundemaan, Kuolema-
tans muistamaan, Katkaudest Jumala,
naitä teki todella.

v. 9.

Ette hän ennen lähtöäns, Maailmasta
mendväns, Ollis tiennyt valmista, Ihens
kohden Taitwasta.

v. 10.

Sillä ei tott' yritään, Luonnon tilas
semmengään, Ihminen tätt' asia, Tahdo
oikein muistella.

v. 11.

Neutt' ne uudest syndyneet, HErran
tygö Käändyneet, Ovat täsä matkasa,
HErran johdaturesa.

v. 12.

Joka heitä ajasa, Opettapi walmi-
sta, Ihens autualliseen Tahdendöhön iloi-
seen.

v. 13.

Kuollon wannuih istumaan, Joilla
päästän tulkemaan, Karikalle korkiar, E-
männäri ihanar.

v. 14.

Näin saa seldä Taitwasa, Uudes Jeru-
salmisa, Riitos wirttä ijäisest, HEr-
ral weisat riemuifest.

v. 15.

v. 15.

Lewätkön nytte rauhasans, Prowast
kaunis H^CKrasans, Waan me jälken
jäwäiset, Olemme to walmistet.

Toinen Osa.

W. k. O Jesu Christe Wiatoin.

v. 1.

Tikää nytte hywäst' sukuni, teistä kai-
kista eroni, otan mä täsä ilmaasa,
aiwan äkkiä Turusa.

v. 2.

Hywästi jää mun armani, sä rakas
awio kumpani, kuin olit mull' täs ajasa,
iloxi mones murhesa.

v. 3.

Jesus sull' olkou Rakkahamb', sydäm-
mes kumpan ihanamb', puhuttell' handa
aina sijs, lait' ihes hänen turwihins.

v. 4.

Ja sano ero mailmall', Kuin monda
saatta liukahall, helwettiin pettä makiaist,
sijs rukoil' osaas taiwahast.

v. 5.

Ull' suurest' sure minna, waan wäldä
epä-ustoa, ja muista H^CKraa Jesusta,
pyyd' ihes hänell' walmista.

v. 6.

Hywästi nytte mun wäwön sää, kuin
olit

olit mailmas eläisä, minulle lapsen sia-
sa, jota min tuli rakasta.

v. 7.

Niin kuins mies olet paikastas, mur-
hetta kannat, wirastas, niin wielä paljo
suuremba, Sielustas pida surua.

v. 8.

Ett's osan saisit autudest, Jesuren a-
ruull totifest, oll' hengellises sodasa, kuin
Cornelius tas' ajasa.

v. 9.

Hän tuli HERald' kuulturi, Christu-
ren laumald tuturi, niin pyhdä samall
tawalla Ett' Jesus sull' ol's saapuila.

v. 10.

Sywästi rakas Tyttären, älä min
tähten nurehen, ann' ihees kowin upot-
ta, pyhdä niin astas toimitta.

v. 11.

Ettäs rauhas kans Jumalan, olsit
sowinnos korkian, Jesuren yhtendesä,
sydämmes sielus hengesä.

v. 12.

Sywästi lasten lapsettiin, pienet kuin
linnun pojattin, Jesus teit dikias opi-
sal, kasteenne liitos uskosa.

v. 13.

Witakön ylös hengelläns, pohäsa kou-
lus wödnäns, ettet pahetur tulisi, Je-
suren uskosi luopuisti.

v. 14.

Sywästi weljen ainoksin, kuin yhden
Jän

Jään lapsikin, Olit mun kansan ajasa, te
tis, Jumal ett Taimasa.

v. 15.

Me oikiass puolell olisim, Jesureld:
hautur tulisim, Kuin uskolliset palvelijat,
Hänen laumansa ruokiat.

v. 16.

Niin ett' me saissim ilolla, Eik' huola-
urell' murhella, Jesurell' heittä talutta,
ja heidän kansaus riennuita.

v. 17.

Niin ettes epä tiedosa, Olist' kuollon
tullesa, Baan taidat iloll sanoa, Nämät
ou lambat minulla.

v. 18.

Nämät sun tygös talutin, Jesus aut'
wiela mondatin, walittais lukua tänttä-
mään, Ja ei mun kauttan itkemään.

v. 19.

Syväst muut rakkat welieni, Kuin
pyhä's wiras Kansani, Olitte sielui ko-
komas, Jesuren sanall' ruokimas.

v. 20.

Jesus teit walpan pitäkön, Sielusan
woima lisäkön kaitaren laumaa harta-
hast', jong' Jesus lunast' rakkahast'.

v. 21.

Että te monda lammasta, helwetin
synnin korwesta, Suden suust ulos sa sit-
te, ja Jesurell' heit' weisitte.

v. 22.

Syvästi Seurakundan myös, ennist
te

te harwat HERRAN ties, kuin uskos
waellatte siin, JESUS pitakön teistä Kiin.
v. 23.

Illkat te hänest eritkö, JESURESTANNE hel-
littö, walwokat siben aitan asi', kuin
hän teit otta maailmass'.
v. 24.

Hywästi myöskin kikutut, mutt olet-
teko walitutt, kummasa joukos olette,
rukoilkaa ett' is' tiedätte.
v. 25.

Ah! kuka teitä hallis', JESUS el' Per-
kell wallitse, andakat rondon herätä, ett'
JESUS sais teit' elättä.
v. 26.

Elämän leiwäll is'elläng, walaisis py-
häll hengelläng, johon teit Jumall autta-
kon, toisen sian is' laittakou.
v. 27.

Ah! rukoilkaa sit ajalläng, ettei Juma-
la wihoisäng, annais teit' sitä paimenda,
Kuin rahal ehi wirkoja.
v. 28.

Wan ett' hän ase walittu, is' Jumalal-
da kikuttu, olis totuden puhuja, ej mie-
lin kielin saarnaja.
v. 29.

Nyt hywäst koko maailma! Mä HERR-
ran halduun kaikia, tääll annan, lepaan
suloisest. Jumalall Runnia
täisest!

